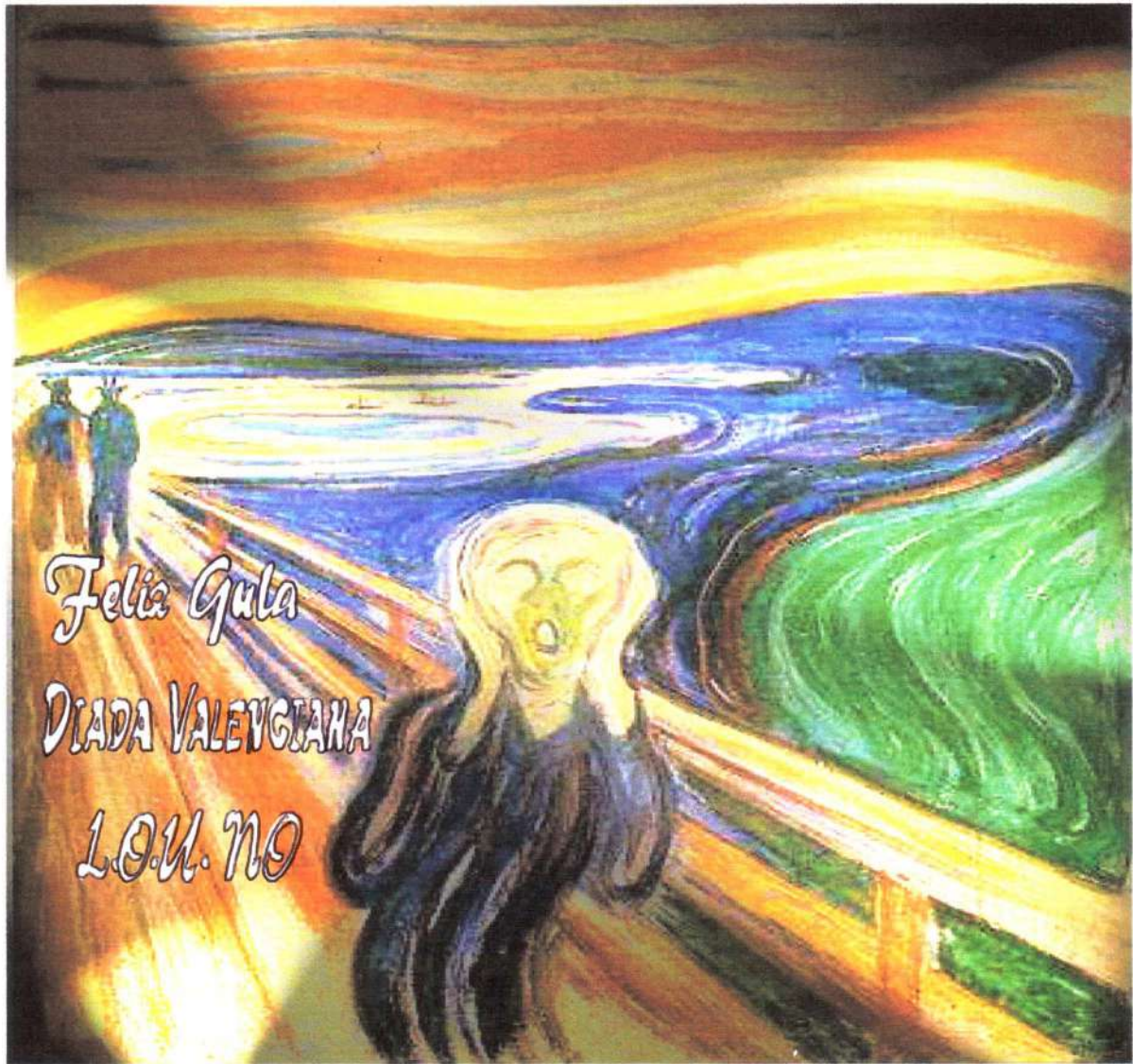

Comú nou

CASA | QUEL COM |
DE JOVENTUT

Felicitat Gula
DIADA VALENGIANA
LOU. NO

NOUVEAU MOUVEMENT - ZEPHYRUS D'ORFÈRE NOU

CRIDA PER TOT ALLÒ QUE NO VOLS ESCOLTAR

EL CIRC ARriba A BENICÀSSIM...

El poble de Benicàssim està viu. Exultant d'activitat humana, cibernètica i industrial. Els plans d'urbanisme, que els governants ens expliquen amb gran emoció, com si darrere de la prosperitat d'un poble hi haguera alguna cosa més, avancen sense pietat i assoleixen les xicotetes propietats, el maset i l'alqueria, amb una sèrie de lleis, normatives i impostos que, mira per on acaben omplint les butxaques dels especuladors i de les grans constructores després d'ofegar la classe obrera. Prosperitat!!

Benicàssim no es queda al darrere de la carrera tecnològica, però, mentre internet ha esdevingut un mitjà de diàleg, d'intercanvi d'idees i de flux d'informació en tot el món, ací al nostre poble hem tingut un altre ús de la xarxa. **Benicasoe.com** ens ha oferit la cara més fosca i bruta de fer oposició i a més, a permès crear un fòrum mai vist d'insults, fal·làcies, desqualificacions personals, mentides i més barbaritats, tot emparant-se en la vergonya i la covardia de l'anonimat. Prosperitat!!

En tot aquest escenari circencs també han aparegut la màgia i les arts ocultes. Algun personatge invisible, de moral desconeguda i amb la mala fe com a principi, s'encarregà d'escampar pel consistori un altre anònim (vinga valents!!) ple d'insults i humiliacions vessades sobre una governant, amb la maliciosa coincidència de realitzar tan heroica obra hores després que algunes/ns joves de la Quelcom isquérem del lloc dels fets ultimant l'anterior revista. Per favor, no ens junteu amb la vostra merda.

Als del periòdic de Benicàssim, no deixeu que la realitat altere una bona notícia. Fer premsa fàcil és molt barat. Resulta més difícil convertir aquesta en premsa cara, així que enhorabona. Ho heu aconseguit.

I ací estem un cop més, amb l'única intenció d'expressar l'opinió d'unes generacions encara prou apartades de la corrupció més adulta. Som les i els joves de la Quelcom, no som els excepcionals casos de joves tramposos/es i plagiadors/es, ni defendrem ni taparem el delicte com aquells que amb cara d'ingenus i amb paraules trontollants riuen quan el xiquet trenca un got. Bons educadors!!! Davant d'açò no tenim paraules, tan sols gestos. La veritat sempre per davant com diu la dita popular. Pete qui pete!!!

EDITORIAL

Consell de redacció:

A. J. "Casa de Joventut QUELCOM"

Col·laboracions:

Les i els joves de Benicàssim

Agraïments:

La QUELCOM mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

EL CASAL JOVE DE BENICÀSSIM, L'AJUNTAMENT DE BENICÀSSIM, LA REGIDORIA DE JOVENTUT, Panaderia Paquita, Peluqueria Merche, Sport Salud, Centro Óptico Benicàssim, Dulcemelo, Modas Yola, Peluqueria Marzá i Café El Corb, així com a Benigràfic pel seu recolzament tècnic.

Aquesta és una publicació plural. Esperem la teua col·laboració. Pots remetre'ns els teus textos d'opinió o literaris a la nostra seu social o direcció d'e-mail.

quelcom@independiente.net

JA TENIM WEB, VISITA'NS:

<http://quelcom.independiente.net>

Diada valenciana

El dia de la Comunitat Valenciana, el 9 d'octubre, també es va celebrar a Benicàssim. L'acte, com així ho demanava l'ocasió, va ser en el seu conjunt una exaltació del valencianisme. Les personalitats i associacions convocades a l'acte vam rebre una invitació amb 24 hores d'antelació. Aquesta invitació, que la Quelcom també va rebre, estava plena de connotacions humorístiques. Per exemple, el fet d'estar escrita amb un castellà molt correcte i formal justament per a l'únic dia de l'any en que el President Zaplana es prepara el seu discurs en valencià. També en aquest mateix escrit i com a punt final del programa es convidava a totes les persones assistents a, enlloc d'un "vi d'honor", un graciós "Vino Español", una bonica expressió bastant en desús, rebuscada segurament per a la Diada valenciana, d'algun vell llibre de

formalismes. Només se m'acudeix una paraula... Olé!!

Apròximadament a les 12:00 del migdia, les dames d'honor amb la seua regina, les autoritats i totes aquelles persones que van voler celebrar el 9 d'octubre, anàrem en

cercavil·la amb la música dels dolçainers cap a l'estàtua del rei En Jaume.

Allà al costat de l'estàtua s'havien clavat un grapat de banderes, em va cridar l'atenció la que estava plantada més a prop d'En Jaume I, una llustrosa bandera

d'Espanya. Una bella bandera per al dia de la Pilarica... però, pel 9 d'Octubre?.

Després de l'ofrena floral, algunes autoritats prengueren la paraula. Jo destacaria un trosset de discurs de l'Alcalde en el què va dir que calia acollir els immigrants però no per això els valencians i valencianes havíem de perdre les nostres costums o les nostres senyes d'identitat com la llegua. Totalment d'acord amb aquestes paraules però, incoherents si ens envia la invitació, abans esmentada, signada per ell mateix.

Bé, en definitiva cal felicitar el consistori per celebrar aquest dia, ja que en molts llocs no es fa ni això. Ah! se m'oblidava, després dels discursos...Vino Español!!!

Xavi Rovira

D'EIXE PAVELLÓ TANCAT

És dissabte per la vesprada i he passat per davant del pavelló. Magestuós, el recinte esportiu queda un poc amagat per la falta de llums al seu interior i perquè els últims rajos del sol, mig tapats pels núvols, ja fa estona que han desaparegut. Aquesta imatge em fa pensar molt, un gran recinte tancat una vesprada en la que en qualsevol pavelló similar de qualsevol poble es notarien

les vibracions de dins, per la quantitat de gent que hi hauria, practicant esports o simplement com a espectadors; i al meu poble tancat. Pense en els temps en que hi havia una pista, on tots els dissabtes per la vesprada s'omplia de gent per veure uns joves entusiastes practicant el seu esport preferit en diverses competicions. Que lluny

queda això, més lluny quan recorde que encara l'any passat quedaven alguns d'eixos joves, quan encara hi havia competicions. Pense, tants anys reivindicant unes instal·lacions esportives de qualitat, o almenys tapades

per evitar suspendre els partits els dies de mal temps, i ara, que per fi s'ha fet realitat, arriba el dissabte per la vesprada i està tancat.

Aquesta imatge desoladora i trista em fa pensar que alguna cosa a fallat. Què serà? Pense en el meu esport, el bàsquet. No fa tants anys hi havia no sé quants equips de bàsquet local. Des d'un equip sènior amb tots aquells impulsors de l'equip: Motilla, Tito, els germans Lozano, i tants d'altres. L'equip juvenil, creat a base d'anys de compenetració d'uns companys del poble de tota la vida, i que van arribar a guanyar una lliga provincial. Els cadets, els infantils, les xiques, perquè va arribar a haver equip femení i tot. Entrenant al carrer, en eixos hiverns on la humitat es fica per tot el teu cos, on eixa pista traïdorena, moltes voltes et feia relliscar i caure a terra, trobant-te l'asfalt que t'esquinçava la pell. En aquelles cistelles velles, de fusta i un tros de ferro. Però recorde amb alegria aquells temps en que anaves a entrenar amb il·lusió i no faltava mai cap d'aquells joves jugadors i arribava el dia del partit amb unes ganes increïbles. Què va passar amb aquells temps? Les joves generacions que

anaven per darrere per a suplir els qui per falta de temps, els estudis o simplement la manca de ganes s'ho deixaven, estaven allí, però, què s'ha fet d'ells?

També va arribar el temps en que es va crear un club, el **Benicense**, en contra de no sé què, però amb els principis de fomentar el que la gent del poble poguera jugar, crec que originalment venien del futbol, perquè estaven en contra de la política del Benicàssim que prescindia de jugadors locals per a dur gent de fora. Quines idees! Realment la intenció era bona, per què eren eixes les idees originals, no **Eliseo**? On estan? Que prompte es va oblidar aquesta premissa, o almenys que poc en pràctica la vau ficar. Els anys de glòria van acabar, la joventut que venia per darrere no va tindre les oportunitats que li feien falta. Una nova generació de jugadors, molts d'ells estupendes persones, va arribar, sí, però no hi havia cap de Benicàssim. Tots aquells del poble que venien demanant jugar quedaven relegats a falses promeses i a excuses molt poc convinctes de caràcter econòmic. La solució era molt fàcil: No tens diners per mantindre un segon equip, doncs no vulgues tindre un equip en primera fet amb jugadors de fora, fes-ne un en tercera (o provincial) amb jugadors de casa. Però, clar, no pot ser açò, perquè els de casa no compleixen. Dona'ls les oportunitats que volen i voràs com sí compleixen.

Mentre, les protestes continuaven endavant i el pavelló pareixia cada volta més a prop, fins que van començar les obres, sí aquelles obres que pareixia que no acabaven mai, pareixia que construïren una d'aquelles piràmides que tardaven 50 anys a fer-se.

El mal dels mals va arribar un any en que l'únic jugador local que li havien deixat continuar, per capritx del qui es feia anomenar entrenador (que ensenye el carnet que ho demostra) va prescindir d'eixe jugador i l'equip estava totalment format per *calderos*. Què curiós **Eliseo** que uns *castelloneros* pogueren fer equip amb subvencions del nostre Ajuntament, quan uns altres joves

benicassuts es dedicaven a avorrir-se a casa per gentilesa teua, cap als *calderos*, clar. Però una cosa positiu havíem guanyat, ja teníem pavelló, encara que fóra per a que els

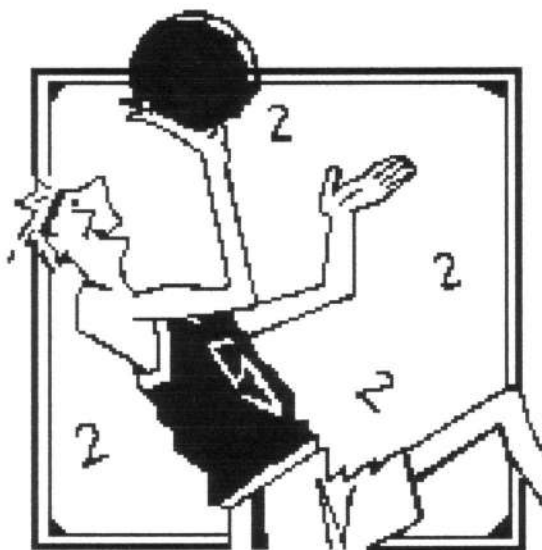
calderos entrenaren a cobert. Ah! i per a que els xiquets entrenaren també, sí, eixos que formaven part de l'escola municipal, subvencionada, però amb una quota prou elevada per a la subvenció que hi havia.

Quina degeneració, no sé si s'ha arribat a acabar amb l'afició local al bàsquet, que prometia molt, no fa

tants anys, poc a poc, per no oferir-los prou oportunitats, o simplement s'ha arribat a un punt que dius, no sé, realment aquest poble no es mereix tindre res, per a què vull un pavelló? Per a estar tancat?. No costa res ficar voluntat i fer un equip i 16.000 o 20.000 pessetes què són per a llevar-li la il·lusió a un bon grapat de joves? No es tracta de fomentar l'afició de practicar esports entre els joves per a que no es dediquen a d'altres coses, sempre més roïnes? Doncs, quines facilitats es donen? On està l'Ajuntament per a veure que s'ha arribat a un punt en que s'ha acabat amb una pràctica esportiva arrelada més de dues dècades? Què has fet **Eliseo** per a promocionar el bàsquet local? Sense equip ens has deixat, en tants i tants joves que estarien disposats a sacrificar-se i suar la samarreta cada dissabte per eixos pobles duent el nom de Benicàssim.

Realment, la pela és el que sempre acaba per llevar il·lusions...

Carles Lliberós

Voler és poder!

Fa 30 anys va nàixer un xic anomenat **Juanma**; per sort o per desgràcia una errada dels metges en el part li va provocar la seua Paràlisi Cerebral. Aquells primers anys van ser molt durs per a ells, però els seus pares no s'imaginaven el gran futur que li esperava al seu fill.

Els pares d'ell el van dur a rehabilitació al famós "**Termalisme de Benicàssim**" al llarg de dotze anys, fins que malauradament el van tancar. Encara que viu a Vila-Real es pot dir que també és d'aquest poble, ja que ha viscut més de cinc anys en ell, i en l'actualitat passa aquí tots els estius.

Els metges especialistes van dir als seus pares que ell mai caminaria, que estava condemnat a viure en una cadira de rodes. Però ells no es van desanimar i van fer tot el possible per a que el seu fill millorara les seues limitacions físiques. Molt poc a poc, fent esport i rehabilitació, després de més de quinze operacions, **Juanma** començà a caminar amb un "caminador" i finalment va poder fer-ho de peu amb l'ajuda d'una crossa (la famosa crossa roja, la seua primera nòvia amb la que ha passat totes les seues alegries i penes).

No tot va ser un camí de roses per a ell. Des de sempre ha tingut que lluitar contra els prejudicis de la gent. La societat té por dels problemes i les dificultats, i pensa que qui pateix problemes grossos en esta vida és un

desgraciat. Pasqual i Pilar no es van rendir a la cruel realitat i van fundar l'any 1982 "**L'Associació de Pares de Paràlisi Cerebral**"

(ASPROPACE). En aquesta associació **Juanma** i altres persones amb Paràlisi Cerebral rebien classes de logopèdia, psicologia, fisioteràpia a més d'aprendre a llegir i a escriure (li va costar 6 anys aprendre'n) a més d'altres assignatures de l'E.G.B. Però a més d'aquest suport importantíssim que rebia a l'associació, el que realment ha motivat a **Juanma** a tirar endavant a sigut el seu gran amor per l'esport. Per a ell l'esport és un mitjà de vida, és el motor que li ha permés superar-se dia a dia, amb molta constància i sacrifici, i amb l'ajuda de familiars i amics ha aconseguit assolir cadascuna de les seues grans i menudes metes que s'ha proposat.

Als tretze anys va començar a practicar seriosament tot tipus d'esports: tricycle, boccia, llançament de pes, jabalina i disc, escacs, culturisme d'exhibició etc, a "**Penyeta Roja**".

L'any 1990 va començar a competir amb tricycle (la seua segona nòvia), llavors no era ningú, però la seua meta era superar-se a ell mateix. Poc a poc va anar millorant els seus resultats fins aconseguir el gran currículum esportiu que té: 10

campionats d'Espanya (l'últim aquest any), 2 subcampionats d'Europa ('99), un 5º i 6º lloc en els Mundials ('94), també guanyà la Volta a Bèlgica ('96), i 2 medalles d'or als Jocs Mundials de Paràlisi Cerebral de Nottingham.

Llegint aquestes línies pot parèixer que en la seua carrera esportiva no ha passat dificultats, tot el contrari: li ha costat un gran sacrifici entrenar cada dia 3-4 o més hores al llarg d'aquests dotze anys competint a nivell d'elit paraolímpica, ha necessitat molta constància per a guanyar als seus rivals, i també superar lesions i caigudes (jo l'he vist córrer la Volta ciclista a Biscaia amb una fissura de cadera i quedar segon de la general, i també córrer dalt del seu tricycle fent-se sang a la cama perquè li tocava el quadre cada vegada que pedalejava). I encara que parega mentida mai ha sigut seleccionat per a competir a uns jocs Paraolímpics.

A banda de l'esport de competició, **Juanma** també ha demostrat el seu esforç a nivell d'estudis, la seua preocupació a mig termini és trobar un treball, i per això s'ha tret primer el graduat escolar, un curset d'informàtica, un altre de nutrició i dietètica, a més d'aconseguir el títol d'Entrenador Regional de ciclisme (nivell 2); també ha assistit a les Jornades de Sobreentrenament i de Dòping en ciclisme. A principis d'aquest any també ha aprovat el carnet de conduir, i actualment jo i ell dirigim l'equip cadet de la **P.C. Benicàssim** amb la il·lusió d'ensenyar els més joves a ser corredors de bicicleta.

Potser tots tenim que aprendre a valorar més les coses que tenim, i no rendir-nos davant els problemes.

A continuació us presente una xicoteta entrevista a Juanma Broch:

P- QUÈ HA SIGNIFICAT PER A TU FER ESPORT?

R- Per a mi és un mitjà de vida. M'ha permés estar millor físicament i psíquicament.

P- L'ESPORT T'HA AJUDAT A SUPERAR-TE?

R- Sí.

S-

P- I ELS ÈXITS ESPORTIUS?

R- M'han ajudat a estar més integrat en la societat.

P- QUÈ ÉS MÉS IMPORTANT PER A TU UN ÈXIT ESPORTIU O UN BON TREBALL?

R- Un bon treball. M'agradaria dur una escola de ciclistes adaptats per a poder transmetre totes les meues experiències.

P- QUINA QUALITAT HUMANA VALORES MÉS?

R- La sinceritat, la comprensió i la sensatesa.

P- COM VAS DE NÒVIES?

R- Malament, perquè les xiques només miren el físic. La gent hauria d'anar amb més tranquil·litat per la vida i deixar el temps necessari per a conèixer a les persones.

P- QUIN NIVELL D'AUTONOMIA PERSONAL TENS?

R- Quasi total. Em costa vestir-me o cuinar 40 minuts més que a una persona "normal", però no passa res.

P- QUIN CONSELL DONARIES A QUALSEVOL ESPORTISTA ADAPTAT?

R- "Voler és poder !"

Javier Soliva

peluqueria unisex

Pida hora. ☎ 964 30 05 80

**Les oliveres, 19 bajo
12560 Benicàssim**

ELS BREUS DE LA CASA

Els joves de la Quelcom van estar de visita a l'Ajuntament de Benicàssim. Conegueren al senyor Alcalde i de la reunió van sortir idees que han esdevingut realitat: digueren que farien res i han fet...res. Malgrat això, se'ns va escoltar en molts assumptes, per exemple front a la petició d'una Ràdio Jove al poble. Va sorgir la "iniciativa" per part seva que férem un PROJECTE... Nosaltres!!??. Joves de Benicàssim, tots enginyers amb carrera, clar. Però ens ficarem mans a l'obra i un mes després presentarem l'**avantprojecte d'ubicació i gestió d'una Ràdio Jove a Benicàssim** a la Regidora de Joventut; però clar, fora de l'època dels pressupostos. És una bona disculpa per tal de no dur a terme aquest projecte, que pel moment queda arxivat a les dependències municipals.

Tardor i Joventut. Concerts 2002 Quelcom. Sobre el mes de març de l'any entrant tornarem a organitzar si Déu vol els concerts que patrocina l'Ajuntament de Benicàssim. Recordem que aquestos concerts, que sempre s'han realitzat a l'octubre (Tardor i Joventut), s'avançaren a la primavera per tal de no tenir problemes de pluges inesperades. La Quelcom, encara que no ha confirmat res oficialment, organitzarà els concerts 2002. Esteu tots convidats, a veure si l'assistència aquest any es multiplica.

Visita a Quart. La Federació de Cases de Joventut de la C.V. organitza un curs GRATUÏT sobre *GESTIÓ DE CASES DE JOVENTUT* el dissabte 22 de desembre. Tothom pot assistir: des de membres de la Quelcom, fins a simpatitzants, així com la gent que crega que aquest és el moment idoni per a fer-se soci/a; hi ha la possibilitat de passar una nit a Quart de Poblet així que no vos ho penseu. Per als interessats, acudiu el més prompte possible al Casal per tal d'informar-vos bé.

Concentració DJ's 2002. Tal i com vam organitzar aquestes passades festes de setembre i amb l'esperança que l'èxit siga almenys el mateix, tenim prevista la següent edició de música Màkina, Hardcore i altres alternatives, amb DJ's coneguts, locals i nacionals. Aquest any esperem fer-ho en un recinte tancat i que tots acudiu amb ganes de passar-ho bé. Interessats en participar activament punxant música, contacteu amb José A. Egidos al Casal Jove.

Grups estables. La Casa de Joventut QUELCOM de Benicàssim té en funcionament actualment els següents grups:

GRUP ESTABLE CAMÍ NOU. En aquest moment en l'edició de la cinquena revista, prevista per a març.

GRUP ESTABLE DE MONITORS. La seva programació inclou el mercat nadalenc, les properes festes de gener i diverses activitats al carrer per a nanos.

GRUP ESTABLE ROCK D'ACÍ. Ara mateix busquem local d'assaig per a un dels nostres grups.

A més pròximament està prevista l'apertura d'un GRUP ESTABLE D'ESCALADA I AIRE LLIURE.

Hi ha programades activitats tant per a socis com per a no-socis, com els balls de saló amb Àngela i Àgueda al seu càrrec. Per a informar-vos, acudiu com sempre al Casal.

L'ALDEA GLOBAL

Si poguérem reduir la població de la Terra a una xicoteta aldea d'exactament 100 habitants, mantenint les proporcions existents en l'actualitat, seria una cosa com açò:

Hi haurien 57 asiàtics, 21 europeus, 14 persones de l'hemisferi oest (tant nord com sud) i 8 africans. 52 serien dones 48 homes; 70 no serien blancs, 70 no cristians; 89 heterossexuals, 11 homosexuals. 6 persones posseïrien el 59% de la riquesa de tota l'aldea i els 6 (sí, 6 de 6) serien

nordamericans.

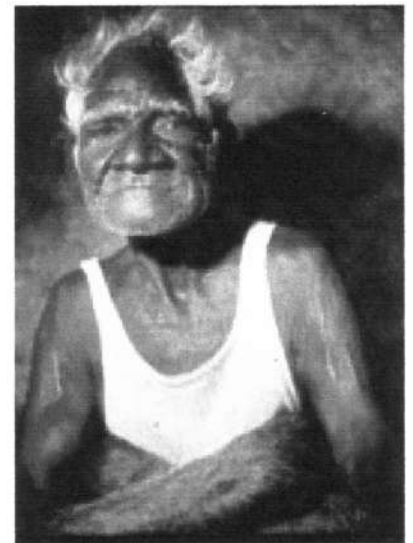
De les 100 persones, 80 viurien en condicions infrahumanes, 70 serien incapaces de llegir, 50 sofririen de malnutrició. 1 persona estaria a punt de morir i 1 nadó estaria a punt de nèixer. Sols 1 (sí, sols 1) tindria educació universitària. En aquesta aldea hi hauria 1 persona amb ordinador. A l'analitzar el nostre món des d'aquesta perspectiva tan comprimida és quan es fa més aparent la necessitat d'acceptació, enteniment, tolerància i educació.

Altres qüestions per a reflexionar... Si t'has llevat aquest matí amb més salut que malaltia, llavors eres més afortunat que els milions de persones que no sobreviuran aquesta setmana.

Si mai has experimentat els perills de la guerra, la solitud d'estar empresonat, l'agonia de ser torturat o les punxades de la inanició, llavors estàs per davant de 500 milions de persones.

Si pots acudir a l'església sense temor a ser humiliat, arrestat, torturat o mort... aleshores eres més afortunat que 3.000 milions (3.000.000.000) de personés en el món. Si tens menjar en la nevera, roba en l'armari, un sostre sobre el teu cap i un lloc on dormir, eres més ric que el 75% de la població mundial.

Si guardes diners en el banc, en la teua cartera i tens algunes monedes en el calaix...

Peluqueria unisex

OSE MARZA

Pide tu turno:

Telf: **964 302 358**

12560 BENICASSIM **C/ Bodoliz nº 6**

ja estàs entre el 8% més ric d'aquest món. Si els teus pares encara viuen i estan casats... eres una persona **MOLT** rara. Si pots llegir aquest text eres més afortunat que les més de 2.000.000.000 de persones en aquest món que no poden llegir. Algú va dir una vegada: Allò que va... torna.

Treballa com si no et calgueren els diners.
Estima com si mai t'hagueren ferit
Balla com si ningú t'estigués veient
Canta com si ningú t'estigués escoltant.

FELIZ GULA

La Navidad tiene multiples caras, aqui tienes un test para conocer, sino todas, alguna de ellas:

Apaga la tele, levántate del sofá y sal a la calle. ||||Tienes que comprar los regalos de la familia!!!! ¿Qué haces?:

- a) Me dejo todo el sueldo de un mes.
- b) Me provocho un infarto y un coma etílico causado por mi gula y paso de los regalos.
- c) Me rasco las pelotas y veo como cae una bomba atómica en la tele. Ya es nochevieja. Viva el año nuevo.

Ya es Navidad y como tal tienes que decorar el árbol, no sea que las visitas te miren mal. ¿Qué haces?:

- a) Me voy al monte y arranco el primer árbol que encuentro. Hay muchos.
- b) Lo decoro con el máximo cuidado y con la mayor atención. Apago la tele no sea que me moleste el mundo con sus problemas.
- c) Me rasco las pelotas otra vez. Contrato a un inmigrante, por cuatro duros me lo arranca, me lo decora y me dice piropos.

Mira que bien., hacen películas sobre la navidad en la tele. Alegría, simpatía y un "todo va bien" en 90 minutos. ¿Cuál ves?

- a) Todas. No quiero darme cuenta de la realidad.
- b) Ninguna. No tengo tiempo, mi gula y yo necesitamos estar solos y unidos más que nunca.
- c) Me rasco todavía más las pelotas.

De estos tres regalos cuál cogerías:

- a) La LOU.
- b) Gescartera.
- c) Una guerra.

Tienes varias personas (entre otras) a las que darles un regalo. ¿A quién se lo darías?

- a) Un megáfono al pobre de la esquina para hacerse escuchar. Hay más casos de sordos de los que la gente cree.
- b) Un interruptor a Bush. Gasta mucha electricidad y no estamos para estos despilfarros. En Texas ya se están quejando.
- c) Un cero patatero a la LOU.

Que sería de las Navidades sin sus grandes calorías, sus múltiples regalos, su sonrisa falsa, ... Elige uno de los tres casos:

- a) Le regalo a un racista el libro Crónica de una muerte anunciada y papel charol de todos los colores.
- b) Le pido a Papa Noel que se acaben las guerras. Él es el único que puede hacer algo. Bueno... también una Playstation 2.
- c) Me rasco las pelotas, ya es costumbre. Eso sí, con una sonrisa de oreja a oreja.

Año nuevo, vida nueva. Propuestas:

- Bebo agua mineral natural sin gas y del tiempo. Mi esófago y mi cuerpo se ha resentido de tanto turrón. Le doy la culpa a mi abuela por cocinar tan bien. Debo cuidar mi línea.
- Intentar pasarme el videojuego de moda y así salvar al mundo de los atroces y malvados terroristas. Sea como sea.
- Aprender clases de geografía y leer El gran libro de los nombres. Así ya no llamaré a los inmigrantes moros, sudacas y negros de mierda.

Dan Alcaide

Resultado

Da igual no vas a hacer caso

ACABEM AMB LA VIOLÈNCIA. 25 de novembre

DIA PER A COMBATRE LA VIOLÈNCIA CONTRA LES DONES

Decàleg de concòrdia de gènere

- 1.- Educar des de la infància en la no-violència.
- 2.- Canviar les idees culturals errònies.
- 3.- Denunciar els casos de violència i maltractaments.
- 4.- Compartir les tasques domèstiques i l'atenció als fills i filles.
- 5.- No-discriminació en el treball. Igualtat d'oportunitats.
- 6.- Que el treball domèstic de la dona no siga menystingut.
- 7.- Fer grups mixtos perquè ens relacionem i aprenguem a estar junts i a respectar-nos.
- 8.- Prendre decisions conjuntes els hòmens i les dones respectant les distintes opinions.
- 9.- No considerar la dona com una esclava ni com un objecte sexual de l'home.
- 10.- Llei mundial que prohibisca la mutilació genital femenina.

EL PARTIT DEL SEGLE?

Farà aproximadament un mes que va tenir lloc un nou Barça - Madrid, més conegut com "El partit del Segle", milions de persones, entre espectadors, policies, periodistes i personalitats, pendents d'un partit de futbol que va resultar ser una de les decepcions esportives més sonades d'aquest any que acaba.

I és que aquest "Partit del Segle" el que les Teles ens venen dues vegades a l'any, s'ha convertit, des de fa algun temps, en tot menys un partit de futbol. Lamentablement aquestos 90 minuts d'intensitat és el punt visible del que s'anomena "Dualitat mediàtica" en la que els mitjans de comunicació ens mostren el món com una moneda amb dues cares: BIN LADEN / BUSH, PP / PSOE, BARÇA / MADRID... en poques paraules, bons o roïns.

Aquesta dualitat també dona pas a que la realitat ni es puga ni es vulga veure totalment, és a dir, estem davant una mena de "Mite De La Caverna" on, inclús, les ombres són manipulades. Fa poc les nostres TV i, d'alguna manera menor les ràdios, ens han demostrat aquesta parcialitat intencionada amb dos fets de gran interès.

Per una banda el gran temporal que ha desfet quasi totes les nostres platges, mostrant els desperfectes de la majoria del nostre litoral, excepte els de les platges de Benidorm, casualitat?... vosaltres mateixos. Per un altre costat el seguit de manifestacions en contra de la nova llei d'universitats on centenars de milers d'estudiants de tot l'estat han eixit al carrer i que, sobretot, per als mitjans estatals ha sigut poc més que una anècdota.

Tots aquestos fets en major o menor mesura ocorren dia sí i dia

també i fan que el dret que tot ciutadà/na té a una informació vertadera i plural estiga pràcticament mort. Mentre els interessos econòmics i polítics estiguen per damunt de l'objectivitat, açò seguirà igual. Els primers que han de canviar aquesta situació no són altres que els mitjans estatals que, des de sempre, s'han convertit en instrument polític per a donar una visió idíl·lica d'un món on no passa mai res roïn que faça el govern.

Així són els mitjans de "manipulació" que tenim. Segurament podrien ser de qualitat, però, hem lluitat per a què siguen millors? Penseu-ho mentre veieu aquest nadal *El imperio contraataca* o *El Retorno del Jedi*. Ok?

Eduard Soliva

Poder comunicar, o poder dir el que vulgues

Molt sovint es confon el poder fer servir un mitjà de comunicació per comunicar i el fer servir eixe mitjà per dir el que et dona la gana. Molts casos d'informadors, que no periodistes, són coneguts de tots, però el més significatiu és el d'un personatge, que pareix mentida, però ha caigut en gràcia, sobretot a les persones majors, i, molt sovint, molta gent que el rebutja sols el veu precisament per escoltar aquestes barbaritats que diu en lloc d'informar que és el que caldria fer.

Aquestes persones tenen el do d'anar-se'n de mare i començar a criticar tot allò que no els pareix bé sense adonar-se'n que en molts casos estan faltan al respecte a molta gent. Inclús insultant-los públicament, o el que és pitjor, donar una informació errònea i difamadora sobre algú, ridiculitzant-lo en públic pel fet que em dona la gana quan resulta que pobra d'eixa persona, no sap de què va l'assumpte. Però a la fi te n'adones que d'on no hi ha no es pot traure.

Aquest és el cas del personatge que diu viure a Benicàssim i trobar-se molt a gust quan vivia Franco.

Enamorador de iaies, aquesta persona enlluerna cada dia una audiència *caldera* que li sobrepassa en mitja la seva edat, sinó de jubilat per jubilar-se properament. L'home practica molt bé eixa làbia fàcil apresada en la "universitat

de la vida, on vaig estudiar", perquè a les universitats on t'ensenyen no es pot anar a estudiar, ja que no són bones perquè com els professors, que per algun motiu són professors i saben, fugen de doctrines dictatorials, et mengen el "tarro" amb idees com la llibertat, la tolerància, el respecte per els altres, o simplement, a ser una bona persona i açò no pot ser bo per a les persones. Aquesta persona segur que està a favor de la LOU, perquè els que saben no poden ensenyar el que toca i els polítics que saben més que els erudits, han de dominar-ho tot i no es pot permetre que la gent aprenga per a

adonar-se'n del que fan malament.

Açò, clar, és impensable per a una persona que es declara franquista públicament i exhibeix bustos d'aquest home per la tele. Ara, això sí, que no m'ho diguen per ahí, ni menys ho escriuen en cap lloc, perquè, "uy! Això no es fa!". Tractar-me a mi de *fatxa* és impensable, bé, és

impensable que m'insulten de qualsevol manera, encara que em diguen calb, que sols tens tres al cap, encara que és evident. Sols puc insultar jo, i a més a qui no es pot defensar, que per a açò sóc propietari d'una cadena televisiva i els altres no. I a més, com tinc un programa diari "tombolero" encara que no em facen falta convidats, puc "rajar" a diari a tot *quisqui*. I quina cosa més bonica poder tindre fil directe amb el carrer i que em puga cridar la gent, així, com no els deixe parlar perquè sols m'agrada fer-ho a mi, doncs millor que millor, així li puc dir a alguna dona que m'ha cridat perquè l'home ha replegat un gos pel carrer que és un bon marit, perquè hi ha alguns que puguen putes al cotxe i ell ha pujat un gosset abandonat.

Sobren les paraules i si fas una entrevista, la cagues o no, però rectifiques públicament al mateix mitjà on ha surtit l'entrevista, com diuen que rectificar és de savis, doncs una palada de terror per soterrar les paraules i a córrer, i no cal donar-li més foc televisiu a l'assumpte, perquè si algú té un mitjà de comunicació, no per informar sinó per a fer-se informar, doncs malament, però que hem de fer, així és ell, però un altre, potser també el té, i podent-se fer servir d'ell i d'altres no ho fa demostrant més dignitat. I a més eixa dignitat i eixe carisma fa donar una informació crítica sense criticar a la persona, sense ofendre-la, i el més significatiu, sense nomenar-la indiscriminadament mil i una voltes. I no hi ha més a dir sobre la qüestió perquè està tota la informació donada. **Eixe tal Lliberós ha parlat.**

Carles Lliberós

DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS SEXUALS

La sexualitat és una part integral de la personalitat de tot ésser humà. El seu desenvolupament ple depén de la satisfacció de les necessitats humanes bàsiques com el desig de contacte, intimitat, expressió emocional, plaer, tendresa i amor.

La sexualitat es construeix a través de la interacció entre l'individu i les estructures socials. El desenvolupament ple de la sexualitat és essencial pel benestar individual, interpersonal i social.

Els drets sexuals han de ser reconeguts, promoguts, respectats i defensats per totes les societats amb tots els seus mitjans.

La salut sexual és el resultat del reconeixement i respecte dels drets sexuals:

1. El Dret a la Llibertat Sexual: la llibertat sexual comprén la possibilitat de les persones a expressar la seua sexualitat i exclou totes les formes de coerció sexual, explotació i abús en qualsevol període i situacions de la vida.
2. El Dret a l'Autonomia Sexual, Integritat Sexual i Seguretat del Cos Sexual: Inclou la capacitat de prendre decisions autònomes sobre la vida sexual dins d'un context de la pròpia ètica personal i social. També inclou el control i gaudiment dels nostres cossos, lliures de tortura, mutilació i violència de qualsevol tipus.

PAQUITA

PANADERÍA CASAÑ, C.B.

C/. Bayer, 59
Tel. 964 30 05 48
12560 BENICASIM (Castellón)

C/. Secretario Chornel, 3
Tel. 964 30 13 35
12560 BENICASIM (Castellón)

3. El Dret a la Privacitat Sexual: Dret a expressar les preferències sexuals en la intimitat sempre que aquestes conductes no intervinguen en els drets sexuals d'altres.

4. El Dret a l'Equitat Sexual: Aquest dret es refereix a l'oposició a totes les formes de discriminació, per raons de sexe, gènere, orientació sexual, edat, raça, classe social, religió o discapacitat física, psíquica o sensorial.

5. El Dret al Plaer Sexual: El plaer sexual, incloent l'autoerotisme, és una font de benestar físic, psicològic, intel·lectual i espiritual.

6. El Dret a l'Expressió Sexual Emocional: L'expressió sexual és més que el plaer eròtic en els actes sexuals. Cada individu té dret a expressar la seua sexualitat mitjançant la comunicació, el contacte, l'expressió emocional i l'amor.

7. El Dret a la Lliure Associació Sexual: Significa la possibilitat de casar-se o no, de divorciar-se i d'establir altres tipus d'associacions sexuals.

8. El Dret a Prendre Decisions Reproductives, Lliures i Responsables: Dret a decidir sobre tindre descendència o no, el nombre i el temps entre cadascú, i el dret a l'accés als mètodes de regulació de la fertilitat.

9. El Dret a la Informació Basada en el Coneixement Científic: La informació sexual ha de ser generada mitjançant un procés científic lliure de pressions externes i difós de forma apropiada en tots els nivells socials.

10. El Dret a l'Educació Sexual Comprensiva: Aquest és un procés que dura tota la vida, des del naixement, i haurie d'involucrar a totes les institucions socials.

11. El Dret a l'Atenció Clínica de la Salut Sexual: L'atenció clínica de la salut sexual ha d'estar disponible per la prevenció i el tractament de tots els problemes, preocupacions i trastorns sexuals.

ELS DRETS SEXUALS SÓN DRETS HUMANS, FONAMENTALS I UNIVERSALS

Declaració del 13 Congrés Mundial de Sexologia, 1997 València
Revisada i aprovada per l'Assemblea General de l'Associació de Sexologia, WAS, el 26 d'agost de 1999, en el 14 Congrés Mundial de Sexologia, Hong Kong

Un día cualquiera y ninguno en particular -

Falsas esperanzas sobre tersa traicionera piel humana.
No hay día en que no mantenga mi sangre limpia,
no hay vez en que no suplante mi alma armada
por suave palmada en la espalda o dulce beso en la mejilla.
Mi sangre vierto sobre tersa, traicionera piel humana.
Disolución caliente de todas mis entrañas, vacía de ira,
pura pero tardía, dulce pero cansada,
derramada y canalizada al aliviadero de la nada.
Resbaladiza, inalterable, tersa, traicionera piel humana.
Mi todo se aferra a cada poro, intento afectuoso de fresarlos,
meterse dentro y hacerlos anchos, salpicarlo todo y llegar al alma,
Inaudible desliz que nada mancha, silencioso caer de mi llanto.

Carlos Serrano

El racó musical

Webs

www.audiogalaxy.com El pobre Shawn Fanning ha vist com el seu imperi ha caigut, però ací està el nou substitut del Napster: més ràpid i igual de fàcil per utilitzar.

Per escoltar

Grace, Jeff Buckley (1994)

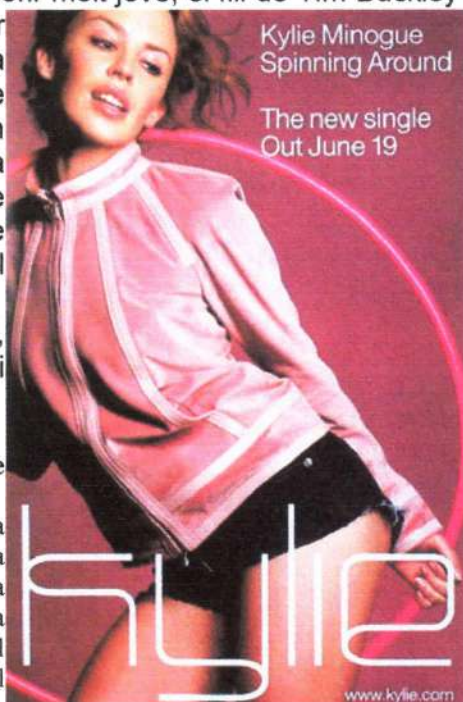
Encara que va morir molt jove, el fill de Tim Buckley ens va deixar una extensa discografia que inclou obres com aquesta, plena de cançons que canvien de ritme una i mil vegades, barrejant gospel, folk, rock i eclecticisme.

Fever, Kylie Minogue (2001)

El gran èxit de la temporada ve de la mà d'aquesta australiana. Encara que es reproduïx el mateix so al llarg del disc, cal destacar cançons com la coneguda *Can't get you out of my head*, *More more more* i *Burning up*.

The miseducation of..., Lauryn Hill (1998)

Aquesta dona és per mi, junt amb Missy Elliot (ho sento Lil' Kim), l'ama del hip-hop femení. Les bases rítmiques d'aquest LP són increïbles i la facilitat per canviar de registre de *miss Hill* emociona. Obra personal amb lletres treballades.

De nou Santa Cecília a Benicàssim

Un any més, com cada 22 de novembre, la Unió Musical Santa Cecília de Benicàssim i la seua escola d'educands es tombaren amb la celebració de les festes en honor a la seua patrona. Les xiquetes i els xiquets de l'Escola van oferir una sèrie de concerts entre setmana i l'UMSCB va tocar al Teatre el diumenge pel matí. Un any més van haver festes, missa, xulles al Camping Tauro, partit de futbol entre Metall i Fusta, accidents etílics, dinar després del concert. I cal destacar el concert de música celta del divendres per la nit que va agradar a molts majors.

In memoriam, George Harrison

Després d'una llarga lluita contra el càncer, George Harrison, "el tercer Beatle", ens ha deixat. Milers i milers de persones es van reunir als voltants d' Abbey Road per oferir-li un darrer homenatge a l'autor de les que alguns consideren les més precioses balades del quartet de Liverpool, com ara *While my guitar gently sleeps*, *Here comes the sun* o *Something*.

També es coincideix en dir que Harrison va ser qui va introduir el misticisme, l'amor per l'hindú i la psicodèlia que són tan presents a la caixa blava dels Beatles i que recopila les seues cançons d'entre els anys 1967 i 1970.

Però cal destacar una cançó bàsica a la seua discografia i que resumeix l'admiració que George Harrison sentia per l'Omnipresent: *My sweet lord*. Sota la impressió de senzillesa d'aquesta, s'amaga un desig d'estar amb Ell, un cant a la religió no acabada amb "-isme".

Premis: qualitat vs. Comercialitat

Recentment s'han lliurat els premis europeus de la música de la cadena MTV, els Premis Onda i els Premis Amigo. Sabeu en què coincideixen els tres? En reconèixer els artistes en base a la seua popularitat i la comercialitat de la seua música. Potser açò pareix normal, però ho és el donar-li un premi a Paulina Rubio per damunt de Celia Cruz?

Personalment, vaig votar per Internet els premis de la MTV i després d'haver vist els resultats he quedat un poc decebuda. Seré jo la rara?

Leticia Casañ

café

el Corb

copas · música · exposiciones · bocatas · lectura · juegos · teatro

PLAZA ESTACIÓN, 11 bajo - 12560 BENICÀSSIM

Carta a un assassí

Benvolgut terrorista:

Hi ha moltes formes de dir el que es pensa, però crec que la teua és la menys indicada. La teua manera de demanar la llibertat és la menys adequada, no es pot exigir una cosa arrabassant-li-la als altres.

Sé amb certesa, que et queda un bri d'humanitat, possiblement inclús encara tens

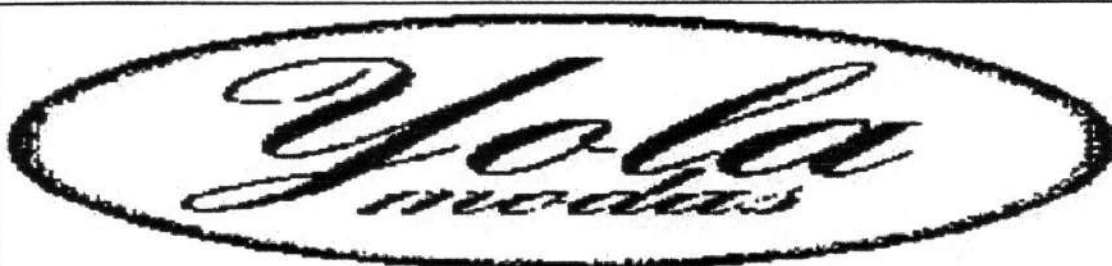
família. Mira en el teu interior i dis-me que creus que aquesta és la millor forma de defensar els teus interessos. Espere que no pugues dir-ho, perquè si m'ho dius demostraràs que la humanitat la conserves ben guardada, en el poal de les escombreries.

Respon-me el dubte: realment tens el valor per a assassinar a sang freda, o més bé es tracta de covardia?. Potser mates perquè no tens el do de la paraula i sí el del dit. A mi no em parles mai, no

m'ofereïskes la mà perquè sé que està carregada. No em digues que ho fas per la teua pàtria, siga quina siga, ningú mereix la mort per ella. Et sents millor matant a algú que mai vas conèixer?. Potser siga que al teu minúscul *ego* li cal sentir-se superior a algú, personalment a mi no em caus bé.

No crec en absolut en els teus interessos, i em repugna si damunt ho fas pels diners. Mai aconseguiràs que algú crega el que dius si mates el seu veí, son pare, el seu fill o ell mateix. Ben al contrari, aconseguiràs que et desprecien més; estàs malbaratant el temps tirant pedres a la mar. No em digues el que he de pensar, perquè qui no pensa és el menys indicat per a dir-m'ho, i vullc que tingues present sempre una cosa: Que pots traure'm els ulls i arrencar-me totes les ungles. Pots tallar-me els dits i llevar-me tots els pèls del cap. Inclús pots trencar-me les costelles i empassar-te el meu cor. Però tingues per segur que mai podràs arrabassar-me la meua llibertat.

Ricardo Bernal

Avenida Castellón, 30 - Teléf. 964 301 926
12560 BENICASIM (Castellón)

DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE

Existeix un gran desacord en referència a la sostenibilitat i el seu significat, però el conflicte és major amb el concepte de desenvolupament. Hi ha una confusió entre desenvolupament i creixement. El creixement és purament "l'increment de la renda nacional". Així doncs, talar un bosc, traficar amb armes i/o vendre drogues provoquen inevitablement pujades de la renda, però no models de desenvolupament; la pregunta és si veieu el per què... En altres paraules: una cosa és promoure l'ús de les energies renovables i una altra molt diferent és planificar l'abandonament de l'energia nuclear.

Els anys seixanta foren un revulsiu de l'assumpte ambiental a causa d'una publicació: SILENCE SPRING (Primavera silenciosa). La seua qualitat literària fou bastant mediocre, però va aconseguir sensibilitzar una societat cega fins al moment. L'autora, Rachel Carson, va patir una malaltia molt greu i va haver d'anar a Nova York amb els seus pares. Allí es va adonar d'una cosa que a primer cop d'ull pareix una simpleza, però que va marcar una època: les aus no cantaven en aquella muntanya plena d'arbres. R. Carson investigà fins que trobà la causa: els pesticides que s'abocaven incontroladament acabaven amb la vida de les aus que ja no cantaven en primavera. Al escriure el llibre no imaginà quin seria el rebombori que crearia. Va nàixer l'ecologia ACTIVA.

Els anys setanta són els anys de les antinuclears, amb l'informe Meadows (1973) a Roma que anticipà el problema actual amb el petroli (a França s'accelerà la producció nuclear per la crisi del petroli); els vuitanta, amb l'informe Carter, al qual l'enfoc innovador només li va servir per a acabar al calaix d'un armari amb el govern de Reagan, principal de la política antiambientalista de la dècada dels vuitanta. Històricament han existit tres governs antiambientalistes per excel·lència: Reagan, Thatcher i González. Als noranta, l'informe Butland (Noruega) innovà amb una idea nova fins el moment:

Proposa un model de desenvolupament que deixi als nostres fills el món en que vivim almenys com el trobarem nosaltres. Planteja la Terra com un sistema tancat, seguint el model del rellotge d'arena: està tancat perquè al seu interior es compleixen les lleis de la termodinàmica (l'Energia és una constant). Sensibilitza amb la seua ENTROPIA, és a dir, quan el rellotge acaba el seu treball (mesurar el temps) se li pot donar la volta començant de nou. Ara bé, a la Terra NO SE LI POT DONAR LA VOLTA.

Actualment s'ha arribat a l'acord en l'última "Cumbre de la Tierra" que és desenvolupament sostenible si:

- 1) Consumim recursos renovables a una taxa inferior a com es reproduïxen.
- 2) Consumim recursos no renovables a una taxa inferior a com augmenten els renovables.
- 3) Contaminem a una taxa menor a la taxa d'absorció del sistema (autorreciclatge).

Cal prou de temps per a adaptar les indústries als canvis de legislació referents a política de medi ambient, i la gent tarda poc en no oblidar i observar exigint bons resultats. Els llocs de treball perduts són l'excusa més emprada. Sempre

se li exigeix a la política mediambiental que siga inòcua, que no afecte els llocs de treball, la indústria, el turisme, etc, i això NO ÉS POSSIBLE.

Existeix un teorema anomenat "EL TEOREMA DE COASSE" que diu que es pensa que tots fan el mateix i ningú s'implica. Al final decidim no fer res perquè al cap i a la fi ningú ho fa. Després d'aquestes xicotetes resenyes només em queda dir una cosa: meditem. I ja que els nostres polítics no tenen ni papa de política ambiental, ni de sensibilitat, ni de visió de futur ni de xorrades d'estes, aprengam nosaltres. Estudiem-ho bé perquè l'única gràcia que té la democràcia és que d'ací a poc temps, qualsevol de nosaltres pot ser l'inconscient que aprovarà eixa llei que vulnera l'acord de Kioto. Potser sigues tu el següent així que fes-te el favor d'entrar preparat.

ECOLOGISME: ideari oposat al capitalisme.

AMBIENTALISME: dins del pròpi sistema s'intenta buscar solucionar problemes ambientals.

NATURALISME: disfrutar la naturalesa (excursionistes), poden col·laborar amb els dos anteriors.

ECÒLEG: Científic responsable de l'estudi de l'ecologia.

Víctor Escóin

La vertadera història dels cuzurellos

UNA LLIÇÓ SOBRE CONSUM RESPONSABLE

Els cuzurellos que consumim actualment provenen de Guanalandia, on les grans multinacionals devastaren àmplies zones de selva per a dedicar-les al seu conreu. D'aquesta manera, no sols van obtenir les terres, sinó que obligaren els indígenes, que abans vivien de la selva, a treballar per a ells com a mà d'obra barata. Aquesta tribu, els Negrundi, reben uns salaris tan míseros que per a sobreviure, inclús xiquets i vells havien de treballar 16 hores diàries. Els Negrundi reben pesseta per tona de cuzurellos.

Després, els cuzurellos són traslladats a peu fins al port de Hambrunilàndia, a 500 km, per la tribu dels Guanaminos (també desproveïts de les seues terres per les companyies fusteres). Els Guanaminos reben una altra pesseta per tona transportada (més d'un parell de sabatilles).

Des de Tanganlàndia són portats per barcos de càrrega panamenys fins a Burelàndia on són trifilitzats, descorfats i congelats.

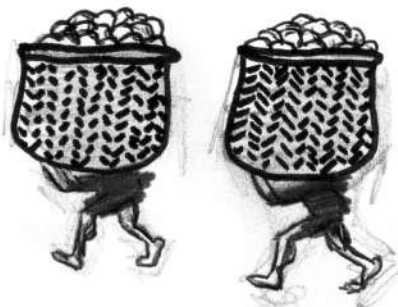
D'allí, van a Centrópolis, on està la planta d'envasament. Ací els costs es desapareixen. Cada cuzurello va embolicat individualment en paper; cada tres són envassats al buit en una bossa de plàstic que a la vegada es embolicada en cartrónet que a la vegada va en una caps de cartró.

En total, l'envasament de cada quilo de cuzurellos costa 50 pessetes, açò suposa 50.000 pessetes per tona i una despesa de 200 quilos de paper i 50 de plàstic.

Després, la cadena de distribució, per mitjà de múltiples majoristes, va gravant els cuzurellos amb marges astronòmics. Al final, quan arriba al punt de venda, al minorista el quilo de cuzurellos li costa 1.000 pessetes i al consumidor final 3.000. La tona que als Negrundi els compren per una pesseta, ací es ven per 3.000.000.

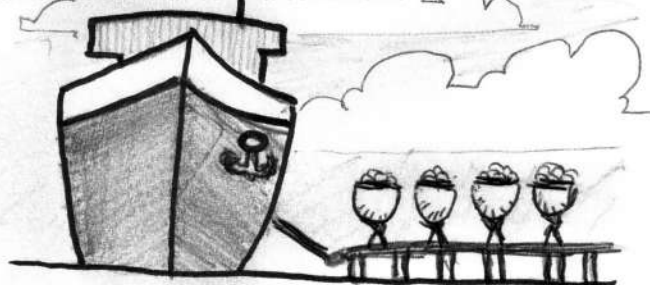
Com podem veure tot aquest procés és irracional. Els cuzurellos es poden cultivar ací, on ja existeixen zones destinades a l'agricultura. Així impedim l'explotació i deforestació del tercer món, minimitzem el cost econòmic i ecològic dels transport i evitem en gran mesura la necessitat d'usar productes conservants roïns per a nosaltres i el medi ambient.

Els recursos naturals dels que provenen tots els productes, béns i serveis que consumim i utilitzem en la nostra vida diària són limitats.

L'explotació incontrolada d'aquests recursos produeix el seu esgotament a mig termini i posa en perill no sols el medi ambient, sinó també la supervivència de la nostra societat com la coneixem.

Urgeix racionalitzar els modes de producció i consum amb la finalitat s'assegurar el nostre futur i el de les generacions esdevinidores. Per a que açò ocorregui és necessari que es produísca un canvi global de la mentalitat tant dels poders polítics i econòmics com dels consumidors. Cadascú de nosaltres, com a consumidor ha d'acceptar les responsabilitats que li corresponen. El nostre paper és el d'exercir un consum responsable.

DESCUBRIR EN LO ALTO DEL CAMINO

Allá arriba en el Desierto de las Palmas, podemos encontrar diversos lugares donde acomodarse y contemplar en paz y serenidad el paisaje.

Las personas que conocemos el "Desert" sabemos que es un paraje natural que transmite serenidad. Su belleza y luz matinal nos hace sentir vivos, y la contemplación del mar azul, la verde vegetación y el aroma puro e intenso nos alegra el espíritu.

A veces pasamos por el desierto sin percatarnos de todas estas maravillas; quizá sea porque vivimos en una sociedad acelerada, en la que todo son prisas y en la que todo se mide por el beneficio inmediato que produce. Pero si observamos con detenimiento los distintos rincones del paraje, encontramos en él un aire de espiritualidad y sosiego terapéutico.

Mientras subo hacia arriba puedo girar mi vista y contemplar la maravillosa naturaleza presente ante mí, y recibir de ella sus regalos. Entonces redescubrimos la grandeza de poder detenerse en un rincón del camino, sentarse o tumbarse junto a las verdes hojas y hacer parar el tiempo. Parece que hayamos perdido el reloj, y el tiempo ya no importa, sólo disfrutar de ese precioso momento viviéndolo intensamente.

Los pequeños y sencillos lugares que recorremos redescubren aquel antiguo y sabio estilo de vida de nuestros antepasados. Las pequeñas fuentes, las sendas y caminos de tierra, las innumerables y humildes ermitas, el vigilante Castillo de Montornés, las punzantes "Agulles", la simbólica "Creu del Bartolo", y sus antenas de modernidad... Al recorrer estos lugares en el tiempo e imaginamos nuestros predecesores.

El antiguo Desierto nos recuerda agrícola

(moscatell) y religioso; las personas no sólo somos razón, sino que también que alimentar.

En el Nuevo buscamos nuestro en el conocimiento (los viajes y la naturaleza, y las obras de autores Teresa de Jesús o San Juan de la Cruz (cursos de oración y espiritualidad).

Y cuando llegamos a lo alto del Bartolo contemplamos el camino recorrido y vemos con satisfacción y alegría ese gran regalo que es vivir en este lugar... y al fin comprendemos desde lo alto del camino, que nuestro aprendizaje personal no tiene fin, y que, aunque sigamos distintos caminos, todos acabamos reconociendo que esta vida hay que aprenderla a vivir en plenitud y equilibrio.

parecemos retroceder como debieron vivir

Monasterio del nuestro pasado

y nos recuerda que carne, huesos y tenemos un espíritu

Monasterio crecimiento interior museo, historia...), contemplación de la reflexionamos sobre místicos como Santa

Javier Soliva

Ajuntament de Benicàssim
Regidoria de Normalització Lingüística

**Oficina Municipal de Promoció
de l'ús del Valencià**

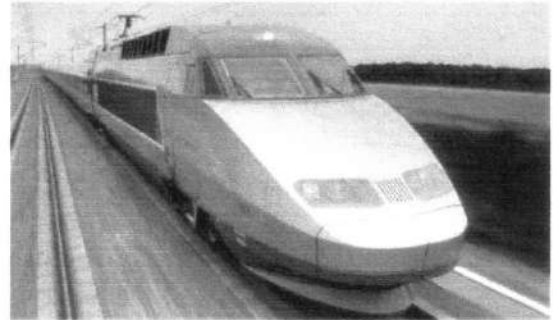
SENSE CONTROL

Ahir pel matí pergué el control, i vaig voler comprovar a vore si era veritat que podia volar. Així que, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig pujar a l'onzena planta i vaig enfil·lar-me al balcó. Obrí els braços i sentí l'aire colar-se per les meues venes. Encara que fóra per uns instants, em vaig creure millor que tu. Mai pogué haver imaginat que uns pocs segons en caiguda lliure donaren per a pensar tantes coses. Sincerament, espere que mai hages d'escoltar el so d'unes costelles partint-se contra l'asfalt.

Ahir al migdia pergué el control, i vaig voler demostrar que era tan fort com el gegant de ferro. I mentre caminaba sol per l'andana, se m'ocorregué seure'm enmig de les vies del tren. Vaig demostrar que RENFE continua tenint retards, i per a un tren que vingué, va passar per la via del costat. Però, a la fi, el segon tren vingué per la via en la que em trobava. I sentí una tremolor en el sòl que va omplir de força el meu cos, vaig tancar els ulls i, per un moment, em vaig creure millor que tu. Vaig viatjar en tren, però fou un trajecte curt i incòmode, un tros ací i un altre a la Xina.

Ahir per la vesprada pergué el control, i vaig voler averiguar si podia suportar els cops que et dóna el destí, a vore si tenia el cap ben posat. De manera que vaig anar corrent a la carretera més propera i em vaig agenollar en la calçada. Vaig col·locar els braços estesos i el cap de gaidó per a escoltar el destí. Mai hi ha un cotxe quan el necessites. Després d'una estona esperant aplegà un camió i mentre escoltava les seues passes, el cap se'm va plenar d'idees, per un moment em vaig creure millor que tu. Però el camió passà i l'únic que va sentir fou un clot en la carretera, com l'elefant que trapija un meló.

Ahir per la nit pergué el control, i vaig decidir que volia somiar que a ningú li feia falta demostrar que era millor que un altre per a poder viure. Imaginar que tota la gent el respecta igual, ja sigues agranador o cap del govern. Que ningú et diu el que has o no de fer, que en la vida hi ha coses molt més importants que el teu status social. Volgué somiar que tu i jo érem iguals, que donava igual la tonalitat de la pell, que no importava d'on érem, cap a on anavem o que pensavem. Que ningú odiava i tots volíem sentir-nos iguals. Realment, he de reconèixer que, anit, pergué molt el control.

Ricardo Bernal

Reflexions

FÀCIL ÉS PROMETRE QUAN TOT VA BÉ
TANCANT ELS ULLS, TOT VA BÉ

els tanque i no existeixes

Però tu saps venjar-te perquè

Pots tancar els ulls, i aleshores

jo ni tan sols existisc.

Em naixen paraules de l'ànima

que ni tan sols puc dir-te

em naixen sensacions estranyes

Qui sap el què serà?

He conegut colors nous,

he navegat per l'horitzó

he transformat terra amb or;

Però crec que tot açò, simplement

obrint els ulls, es converteix en amor.

Toni Escóin

QUÈ LLEGIR?

Cómo mejorar un texto literario. Guías del escritor. ALBA EDITORIAL, S.L. primera edició octubre de 2001

Un manual pràctic per a dominar les tècniques bàsiques de la narració. L'el·laboració d'un bon relat o novel·la exigeix que l'autor domine els recursos tècnics que permeten donar tensió, consistència i qualitat literària a la narració. Aquesta guia, mitjançant nombrosos exemples comentats, desvela les claus per a: Caracteritzar personatges, emprar el temps, adaptar ritmes narratius i estimular la curiositat del lector.

Ejercicios de estilo, Raymond Queneau. Cátedra, crítica y estudios literarios. Cinquena edició 1993

Ejercicios de estilo és tot un manifest en contra de la separació tradicional entre teoria literària i pràctica d'escriptura.

A partir de la construcció de 99 variacions sobre l'anècdota escandalosament trivial que serveix de punt de partida sorgeix esta obra sorprenent que recull ironia, enginy i sabiduria retòrica.

La nada cotidiana, Zoé Valdés. Buenos Aires: Emecé. 171 pàgines.

Considerada com una de les veus més importants de la Cuba dels darrers anys, Zoé Valdés, publicà *La nada cotidiana* originalment en francès. Qui sap quanta de la melodia autobiogràfica reflecteix aquesta novel·la.

Reservats tots els drets. Conforme amb l'art. 534-bis del Codi Penal vigent, podran ser castigats amb penes de multa i privació de llibertat els qui reproduïren o plagiarren, en tot o en part, una obra literària artística o científica fixada en qualsevol tipus de suport sense la preceptiva autorització.

QUÈ VORE?

Taxi driver(1975)

Actors: Robert de Niro, Jodie Foster, Albert Brooks, Harvey Keitel, Leonard Harris, Peter Boyle i Caryl Shephard.

Argument: Un veterà del Vietnam codueix un taxi per Nova York. La vida sòrdida i violenta el converteixen en un home solitari. Una sèrie de frustracions i la seua relació amb una prostituta de 14 anys l'indueixen a actuar amb violència.

Dead poets society (El club dels poetes morts)

Director: Peter Weir

Intèrprets: Robin Williams

Un carismàtic professor anglès, Tehn Keating, arriba a una estricta acadèmia de xics. Els seus mètodes d'ensenyament poc convencionals agraden els alumnes però atemoreixen els pares i els responsables del centre.

QUÈ ESCOLTAR?

Liquid tension experiment, Liquid tension experiment (1998). Magna carta.

Rock progressiu pur i dur. Disc eventual format per components de Dream theater i el baixista Tony Levin. A destacar *Paradigm shift*.

Bleeds, Nirvana (1989). Sub pop.

Primer disc d'aquest grup influenciat pel rock dels setanta. Hereus del so Black Sabbath. A destacar *About a girl* i *School*.

Carta de despedida

A Florencia:

Leyendo un viejo libro me he acordado de tu retrato y de tu ilusión como compañera, como amiga, ya nada me detendrá no podré parar de escribir palabras y palabras anunciándote la nueva ola.

Estás en todas partes de mi mente, estará junto a ti por muy lejos que tu te encuentres, deseo algo más que tu amistad, quiero la alegría y simpatía de tu sonrisa.

Nuevos amigos y amigas compañeros, recuerdos ocultos en la oscuridad; ilusiones sin acercarse a la realidad, sensaciones que me llevan a lo más oculto de los secretos. Cuantos juegos, trampas, cantos y enfados de dos amigas, te cuento todo esto porque eres algo más que un "compa", eres mi mejor amiga, deja que yo te escriba con alegría, el mayor de los deseos voló ¿lo has visto?, ya no volverá, le pude amar, cantar, bailar pero todo es inútil, pero ¿quién era ese deseo?

No comprendo, por un momento he llegado a pensar que fuiste tú, pero no, no es posible algo me dice que...Espera, ya sé que es algo que se fue y no quiere volver, ayúdame a encontrarlo eres el mayor de mis deseos para mi mejor amiga.

Hoy como otros muchos días me he acordado de ti; quizás hoy con más fuerza porque hoy hubieses cumplido treinta y pocos años, pero te tocó la vida con su cara triste y la mala fortuna quiso que te fueras muy pronto de nuestro lado. Con tantos proyectos por cumplir, con una boda en puertas, que por culpa de una negligencia médica se convirtió en un funeral. Sí eso también son las dos caras de la moneda; yo cuando nací me tenía que haber muerto ateniéndonos a las circunstancias claro está porque luego ya sabes que soy como correcaminos, no pasó y tú tan llena de vitalidad de energía, de vida, te fuiste pero sabes amiga no te has ido del todo porque todos los que te conocimos te llevamos en el corazón siempre, por eso no es un adiós sino un hasta siempre amiga.

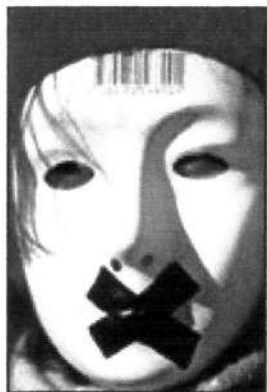

Mª Victoria Rodríguez

Sport Salud
C/ Santo Tomás 114 Edif. Selsol Benidorm Tel: 617.80.26.18
Por una vida en movimiento

LOU NO

Ni les manifestacions, les vagues i tota la sèrie de diferents actuacions realitzades pels estudiants i estudiantes de tot el país les últimes setmanes, ni la manifestació del dissabte 1 de desembre pels carrers de Madrid, que va reunir a milers de persones arribades de tots els punts de l'estat, han immutat la ministra Pilar del Castillo, ni el seu govern.

Des del seu punt de vista tot aquest rebombori s'ha produït pels següents motius:

Primer motiu. *La joventut és molt fàcil de manipular.*

Açò ho diu la mateixa persona que quan va accedir al càrrec de ministra de cultura va afirmar que l'actual generació de joves espanyols era la millor preparada de la història.

Sorprén que haja tingut prou en uns pocs mesos per a canviar la seua opinió fins el punt que ara considera a aquesta

generació una colla de titelles sense criteri que es deixa entabanar per qualsevol. No serà ella la titella, d'un govern que vol imposar el seu criteri a qualsevol preu i que s'ha oblidat de la paraula consens des del moment que va obtenir la majoria absoluta?

Segon motiu. *La gent que es manifesta ni tan sols s'ha llegit la llei.*

L'actitud irrespetuosa i feixistoide no només de la ministra sinó també de tota la resta del govern amb les queixes és evident. Com a mostra l'espectacle humorístic que va oferir el president del govern, mofant-se dels manifestants de Madrid, en un acte de NNNG. Si els preocupa que la gent no s'haja llegit la llei per què tantes presses per a trametre-la i aprovar-la sense haver-la debatuda prèviament amb la comunitat universitària?. Per què la tramitació s'ha dut a terme durant època d'exàmens i de vacances, majorment?. A la ministra no li hauria de preocupar només que no s'hagen llegit la LOU els qui es queixen sinó que no se l'hagen llegit la totalitat dels estudiants i estudiantes. Encara que, potser açò últim haguera pogut provocar vore més titelles als carrers.

Algunes perles de la LOU:

Pèrdua de representació. La ministra pensa que una major agilitat en la gestió de la universitat porta associat restar competències als òrgans de govern de representació democràtica (claustres, juntes de centre...). Els estudiants i estudiantes, de manera addicional, perdrem més de la meitat de la nostra representació en òrgans com l'actual junta de govern.

Elitització de la universitat. La nova *Agencia Nacional de Evaluación de la Calidad y Acreditación* suposarà l'aparició d'universitats de primera i segona categoria. La manca d'existència d'un marc de finançament equitatiu per a tots crearà una desigualtat d'oportunitats a l'hora de competir. Les universitats escolliran els seus alumnes, creant-se mecanismes de selecció que no respecten el principi d'igualtat. Existeix el risc d'una separació de castes entre universitaris de primera i segona classe.

La docència gran oblidada. El projecte de llei és prolífic en detalls sobre la importància de la investigació. La docència, en canvi, és sols nomenada com a declaració d'intencions, sense aplegar a propostes concretes, com l'aplicació d'elements de mèrit i càstig en la inspecció de la qualitat docent o la inclusió de criteris pedagògics dins dels mecanismes de selecció i promoció del professorat.

Privatització de la universitat. La regulació ingent de la universitat privada té per objecte equiparar el seu nivell de qualitat a la de les públiques. Això provocarà una migració del servei d'educació superior al sector privat. A més, la intervenció d'interessos privats en la universitat, motivats per elements tals com la participació de les universitats privades en el Consell de Coordinació Universitària, pèrdua de participació de la comunitat universitària en el consell social, preponderància de la investigació aplicada respecte a la bàsica, etc...

Altres motius. L'absència d'un sistema definit d'accés a la universitat, la manca de concreció en la potenciació d'un sistema de beques suficient, la incertesa en l'homologació de títols a nivell europeu, demostren que el govern només desenvolupa aquells aspectes de la llei que considera importants restant mèrit a altres que sí haurien de tindre cabuda en el text legislatiu.

Perquè no ens agrada que se'n riguen de nosaltres ni que ens prenguen el pèl. Perquè no volem que LOU acabe significant *Limpiamos de Obreros la Universidad*.

Per tot açò diguem **LOU NO**

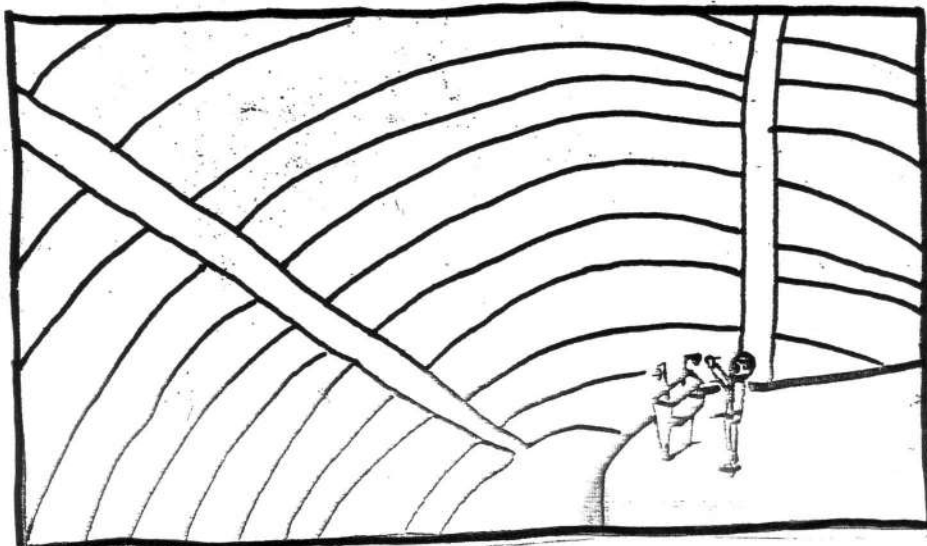
Dani Rovira

LA LOU DEL MÉS FORT

UNES ALTRES AVANTATGES...

- EXTREMA UNCIÓ ABANS DELS EXÀMENS.
- PISTES DE PADDLE EN ELS CAMPUS.
- LA COPE EN ELS AUTOBUSOS QUE ET PORTEN A CLASSE.
- ALTA EN LA LÍNIA ADSL DE TELEFÒNICA AMB LA TEUA MATRÍCULA
- DESAPARICIÓ D'AQUELLES ANTIESTÈTIQUES BÚSTIES DE SUGGERÈNCIES DE LA FACULTAT

— LOU A LA UNA, LOU A LAS DOS, LOU A LAS TRES... ¡ADJUDICADA!

BB.AA
UPV!

7N. Manifestación en Madrid

